

17de JAARGANG, NR. 310
14 JANUARI 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

The Wrong Object, John Scofield,
 Ellen Pels, Boris Schmidt,
 Paul van Kemenade,
 Bram Weijters/Chad McCullough e.a.

9 JAZZ OP DE PLANKEN

Antonio Sanchez

EN VERDER O.A.:

11 New York Calling (Roos Plaatsman)

12 Eindejaarslijstjes 2018

14 Nat Jaffe, onbekende swingpianist

15 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2018

NR. 311 KOMT 28 JANUARI UIT

NIEUWS

Haags jazzpodium verkast

Het Haagse podium De Regentenkamer gaat verder in Het Koorenhuis. De Regentenkamer was zeven jaar gevestigd in een voormalige kerk in de Cort Heyligersstraat, maar deze wordt gesloopt. De aftrap van de programmering in Het Koorenhuis was op 10 januari met optredens van het Simio Jazz Trio en Michael Varekamp 'Kind of Blue'. Vanaf 24 januari start een reeks jazzconcerten op donderdagavond. De Haagse cultuurwethouder Van Asten is blij dat het jazzpodium blijft bestaan: "De Regentenkamer is echt een begrip voor jazzminnend Den Haag. Een prachtige ontmoetingsplek waar jonge muzikanten zichzelf kunnen laten zien, maar waar ook regelmatig een grote naam staat." (bron Nu.nl)

BJO voor enkele optredens naar Noord-Amerika

Zanger David Linx geeft samen met het Brussels Jazz Orchestra (BJO) twee concerten in de Canadese provincie Québec. Hij zingt daar werk van Jacques Brel in arrangementen van BJO-leden. Op 7 februari staan ze in Palais Montcalm in Québec zelf en op 8 februari in Le Carré 150 in Victoriaville. Na de concerten in Canada reist BJO verder naar de Verenigde Staten, waar ze gaan optreden met zangeres Tutu Puoane. Met 'We Have A Dream', een programma met protestsongs, staat deze combinatie op 11 en 12 februari geprogrammeerd in Dizzy's Club Coca-Cola in Jazz at Lincoln Center, New York City.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

ZIEKE WAYNE SHORTER ZEGT OPTREDENS AF

Wayne Shorter in 2006 in Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

Wegens ziekte heeft Wayne Shorter (85) eind december vier concerten geannuleerd die hij begin januari in SFJAZZ (San Francisco) met zijn kwartet zou geven. In plaats daarvan trad op de verschillende avonden een wisselende all-star-bezetting op met een eerbetoon aan de saxofonist. De niet nader genoemde kwaal van Shorter maakt hem het reizen in januari onmogelijk, aldus de website van SFJAZZ.

De vervangende all-star-bezetting bestond uit onder anderen toetsenist Herbie Hancock, saxofonist Branford Marsalis, saxofonist Kamasi Washington, trompettist Terence Blanchard, saxofonist Joshua Redman en trompettist Ambrose Akinmusire. De overige leden van het Wayne Shorter Quartet, Wayne Shorter: drummer Brian Blade, pianist Danilo Pérez en bassist John Patitucci, vormden de ritmesectie. Herbie Hancock wenste tijdens het optreden van 3 januari Shorter 'a happy, long life' toe en zei erop te vertrouwen weer van hem te zullen horen: "Wayne never, never, never gives up." Overigens gooit het laatste album van Shorter, 'Emanon', hoge ogen in de eindejaarslijstjes 2018 van diverse critici (zie de pagina's 12 en 13 van deze Jazzflits).

Julian Lage. (Persfoto)

Gregory Porter op Gent Jazz Festival

Behalve zangeres Diana Krall en 'Bagatelles', het marathonprogramma van John Zorn, zal ook zanger Gregory Porter deze zomer aanwezig zijn op het festival Gent Jazz. Met welke bezetting - een traditioneel jazztrio, kwartet of bigband - houdt de organisatie nog even onder de pet. Wel is al bekend dat ook gitarist **Julian Lage**, het John Medeski Trio, pianist Craig Taborn (solo) en Peter Evans Solp zullen optreden. Het festival is van 28 juni tot en met 9 juli op de Bijlokesite in Gent.

Ook Joey Baron en Kit Downes komen op Transition Festival

Onder anderen ook drummer Joey Baron (als lid van MixMonk met verder pianist Bram De Looze en saxofonist Robin Verheyen), Michel Camilo & Tomatito, zangeres Melanie de Biasio, pianist Philipp Rüttgers en de Utrechtse Jazz Archipel met een Carla Bley-programma zullen dit jaar optreden tijdens het Transition Festival. Dat maakte de organisatie eind 2018 bekend. Eerder was de komst van het Metropole Orkest met saxofonist Donny McCaslin, het Enrico Rava Sextet, het Mathias Eick Quintet, het Shai Maestro Trio, het Wolfert Brederode Trio, Elina Duni (solo), het Chris Potter Circuits Quartet met pianist Craig Taborn, het Sun-Mi-Hong Quintet en het Sanne Rambags Trio al bevestigd. Het festival vindt op 6 april aanstaande in alle zalen van het Utrechtse TivoliVredenburg plaats.

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

BIMHUIS TREKT 65.000 BEZOEKERS IN 2018

Het Amsterdamse Bimhuis heeft in 2018 ruim 65.000 bezoekers verwelkomd tijdens zo'n vierhonderd concerten en evenementen, aldus een opgave van de organisatie zelf. Hiervoor kwamen ruim vierduizend musici uit alle windstreken naar Amsterdam.

En dat was niet alles, zo meldt het Bimhuis: "Om dat mogelijk te maken pompten onze technici 30.000.000 MB aan audio door de mengtafel, tapte het barpersoneel 36.124 biertjes, belde programmeur Frank van Berkel 705 keer met artiesten en bookers, stemde de pianostemmer de piano 398 keer, verving floormananger Olaf 54 lampjes, poetste de schoonmaakploeg 433 keer de toiletten, kookte chef Massimo 3.858 hoofdgerechten, deelden we 5.678 oordoppen uit (gratis te verkrijgen aan de bar) en verstuurde het kantoor in totaal zo'n 189.000 e-mails."

Ethan Iverson 'artist in residence' van Jazz te Gast 2019

Via een live-videoverbinding met New York werd 10 januari pianist Ethan Iverson gepresenteerd als 'artist in residence' van het festival Jazz te Gast 2019. Hij is onder meer bekend als lid van de formatie The Bad Plus. Saxofonist Marike van Dijk is 'artist entrepreneur'. Tijdens de vorige editie werden die rollen vervuld door respectievelijk trompettist Dave Douglas en gitarist Reinier Baas. Jazz te Gast is een tweejaarlijks jazzfestival in het Groningse Zuidhorn. Het is een openluchtfestival in een aantal tuinen bij villa's in dat dorp. De editie 2019 is op 15 juni dit jaar.

Jason Marsalis. (Persfoto)

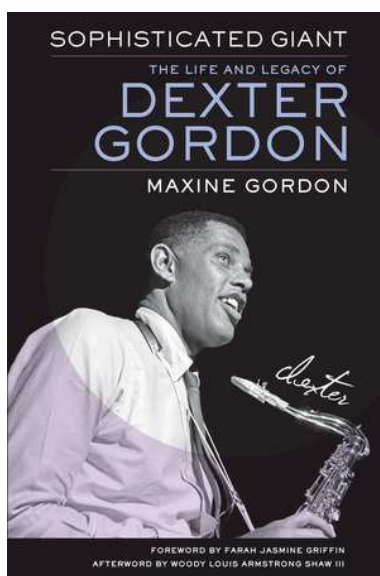
Jason Marsalis 'artist in residence' bij JazzArt Zwolle

Van 14 tot 21 januari is drummer Jason Marsalis 'artist in residence' bij het Zwolse JazzArt Orchestra. Hij treedt twee keer met het orkest op; in het Bimhuis, Amsterdam en Theater Odeon in Zwolle. Voor de pauze is hij tijdens die concerten als drummer te horen bij het kwartet van bassist Thomas Pol. Na de pauze speelt hij als vibrafonist met het JazzArt Orchestra. De jazz uit zijn geboortestad New Orleans loopt als een rode draad door het programma, waarvoor Marsalis een aantal nieuwe arrangementen schreef. Naast de concerten organiseert het JazzArt Orchestra verschillende educatieve activiteiten met Marsalis, waaronder workshops, 'clinics', repetities en een 'lecture recital'. Ook is Marsalis een aantal keren te horen met alleen het Thomas Pol Kwartet, onder meer in Deventer, Ittervoort, Dordrecht en Rotterdam.

Meer info: <https://www.jazzartorchestra.nl/agenda>

JAZZ OP PAPIER

LONG TALL DEXTER

Maxine Gordon.
Sophisticated giant :
the life and legacy of Dexter Gordon.

Oakland : University of California Press, 2018.

279 pag. : ill. - ISBN 978-0-520-28064-9 hbk met stofomslag.

Prijs 34,50 euro

Van de tenoristen die in de jaren veertig hun entree maakten - Allen Eager, Teddy Edwards, Wardell Gray, James Moody, Lucky Thompson - zijn er maar weinig die echt zijn doorgebroken.

Daar liggen verschillende redenen aan ten grondslag, meestal van persoonlijke aard. Dat geldt zeker ook voor die ene uitzondering, Dexter Gordon. Bij hem heeft het nog tot 1961 geduurd, voordat hij erkenning vond als een van de groten in de jazzwereld. Die eerste plaat voor Blue Note, 'Doin' Allright', die was meteen raak; daar stond een zelfverzekerde man, met een imponerend, sonoor geluid, weloverwogen zijn lijnen uitstippelend een beetje achter de beat aan, lijsig, zou je kunnen zeggen, zoals ook zijn manier van aankondigen en geheel in overeenstemming met zijn wezen, overal en altijd te laat komend, zonder iemand bewust tot last te willen zijn.

Zijn verhaal is bekend: het verblijf in Europa, van 1962 tot 1976, contracten bij het Deense Steeplechase en Columbia, en zijn triomf als acteur in de film van de Fransman Bernard Tavernier, 'Round Midnight'. Hij woonde toen in Mexico en was al van plan het kalmer aan te doen. Hij was zelfs al begonnen zijn herinneringen te boekstaven, daarbij geholpen door zijn toenmalige echtgenoot Maxine. Na zijn dood op 25 april 1990 loste zij haar belofte in door op basis van die aantekeningen zijn biografie te gaan schrijven.

Maxine Gordon (nu 78) was jarenlang 'road manager' voor tal van artiesten, had Dexter in Frankrijk leren kennen, en trad met hem in het huwelijk, nadat haar verhouding met Woody Shaw in 1983 was spaak gelopen. Zij had wel enige notie hoe je een biografie moest opzetten, maar er waren nog heel wat voetangels en klemmen om die tot een goed einde te brengen. Zij ging er zelfs weer colleges voor lopen en bekwaamde zich in allerlei functies. Ze vergaarde informatie over zijn diverse voorouders, de status van de zwarte bevolking in het overwegend blanke Los Angeles, en las over de cruciale rol van altsaxofonist Marshal Royal, die Dexter had geholpen aan een plaats in de band van Lionel Hampton. En we vernemen allerlei details over de maatschappelijke positie van de jazzartiest van binnenuit.

Persoonlijke correspondentie met de platenbaas legt bloot hoe deze tracht de musici naar zijn hand te zetten. Politierapporten geven ons inzicht in Dexters doen en laten gedurende de jaren zestig, de periode waarover hij zelf, uit schaamte, niet had willen praten. Het zijn alle feiten die we niet aantreffen in Stan Britts wat magere biografie uit 1989. Maxine geeft gedetailleerde beschrijvingen van contracten en omzwervingen, van telefoongesprekken en ontmoetingen, maar weet het gelukkig allemaal in leesbare vorm te gieten, compleet met hier en daar een 'cliffhanger'. Dexters privéleven is een ongeordende aangelegenheid, maar als weduwe kun je daar uiteraard niet al te kritisch over schrijven.

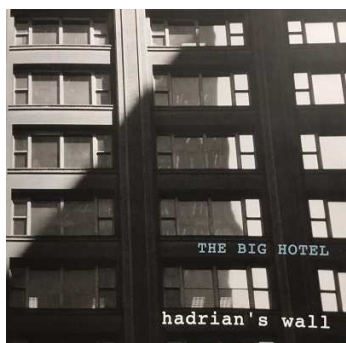
De schrijfster moet echter meer in haar mars hebben. Dit boek was een geschikt medium geweest voor algemene bespiegelingen over man-vrouwverhoudingen in de muziekwereld, de drugs scene in Californië, criminaliteit. Dat er eveneens geen plaats is voor nadere beschrijving van de muziek zelf, bijvoorbeeld of er in Dexters spel van enige stijlontwikkeling sprake is, valt te billijken.

Het boek bevat slechts enkele, maar wel goed gekozen foto's: daarbij de saxsectie van Billy Eckstines band en een Dial-session met de door Dexter zeer gewaardeerde tromboniste-arrangeur Melba Liston als snoepje-van-de-week. In plaats van de uitgebreide en niet altijd functionele bibliografie had ik liever een selectie gezien van toonaangevende tijdschriftartikelen.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

HADRIAN'S WALL
The Big Hotel
Eigen Beheer

Bezetting:

Adrien de Boer (gitaar),
 Harald Walkate (piano).

Wie een beetje knutselt aan de voornamen van deze muzikanten, komt uit op de naam van het duo. Initiator en pianist Harald Walkate is ook de man achter het kwartet The New York Second. Met die groep maakte hij de cd 'The Bay Of Poets' (zie Jazzflits 296). Het verhaal achter 'The Big Hotel' is wel apart. Het album is geheel in eigen beheer gemaakt en opgenomen in de befaamde studio van Barry Olthof, die ook het artwork verzorgde. Walkate maakte de foto's en schreef het essay in het cd-boekje, over een geregelde hotelbezoeker die oorlogscorrespondent is en nadenkt over de 'parallele wereld binnen een hotel'.

De pianist werkt in de financiële wereld en blijkt niet afhankelijk van commercieel succes op het artistieke vlak. Die onafhankelijkheid geeft hem blijkbaar veel rust en vrijheid. Walkate schreef vijf van de twaalf stukken maar hij bepaalde eerder sferen dan dat hij melodieën op papier zette. Daarnaast komt er werk van Jobim, Mehltau en Swallow voorbij. Adrien de Boer is beleidsadviseur en politiek strateeg. Beiden zijn dus geen muzikale professionals. De cd kent een wat merkwaardig verloop. In het begin is niet duidelijk welke kant het duo op wil. Het is wat moeilijker en wat minder toegankelijk, terwijl toch risico's gemeden worden. Naarmate de tracks passeren komt er meer logica en structuur in de muziek en daarmee wordt de cd steeds sterker. Dat is even wennen. Verbleef de vorige cd van Harald Walkate nogal in het langzamere genre, 'The Big Hotel' lijkt nogal eens gehaast. Blijft dat het duo een enorme drive heeft en tot veel in staat is. De baspartij die De Boer neerzet in '77' deed me stiekem hopen op een album met een klassiek pianotrio. Wie weet komt dat er nog eens van.

Peter J.Korten

Maar hier kennis met dit duo:
<https://www.youtube.com/watch?v=qs44b29Z6JE>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

PAUL VAN KEMENADE
Stranger Than Paranoia
KEMO

Bezetting:

Paul van Kemenade (altsax) + Capella Pratensis (zang), Angelo Verploegen, Jeroen Doornik (trompet), Louk Boudesteijn (trombone), Eric Vaarzon Morel (gitaar), Jasper van 't Hof (piano), Carlo de Wijs, Arno Krijger (orgel), Eric van der Westen, Wiro Mahieu (bas), Chris Strik, Mariá Portugal (drums), Simone Sou (percussie), Hans Timmermans a.k.a. Buddha Building (elektronica)

'Stranger than Paranoia' is al dertig jaar lang de wapenspreuk van altsaxofonist Paul van Kemenade. In 1988 was het de titel van zijn compositieopdracht voor het NOS Meervaart Jazzfestival. Het titelstuk van die suite bleef repertoire houden, en al 26 jaar lang is het ook de naam van het spraakmakende festival dat de Tilburger in zijn thuisstad (en tegenwoordig ook in Nijmegen en Amsterdam) organiseert. Na de versies van zijn (uitgebreide) kwintet op 'Mo's Mood (1994) en 'No Way Station' (2007) is op dit nieuwe album een interpretatie te horen met onder meer flamenco-gitarist Eric Vaarzon Morel als gast. Vanaf dat openingsstuk verloopt de plaat volgens het procedé zoals we dat de afgelopen jaren vaker bij Van Kemenade hebben gezien. Op bijna iedere track horen we een andere bezetting. Bijzonder is de combinatie met Capella Pratensis, een vocaal kwartet dat normaal gesproken middeleeuwse muziek vertolkt. Hun polyfone klanken doen het uitstekend in 'Hymn to whom it may concern', dat eerder op plaat werd gezet als 'Two horns and a bass' (2007). Ook zijn de zangers te horen in het eveneens hernoemde 'Shout, shit & sing' (dat als 'Tune for N' op Van Kemenades debuut als leider stond, met pianist Ron van Rossum, uit 1981). Verrassend is het plaatdebuut van Hammond Sandwich, een stevig kwintet met maar liefst twee Hammondorganisten (Carlo de Wijs, Arno Krijger). In twee stukken laat de band horen niet uit te zijn op de klassieke orgeljazz á la Blue Note, maar met pittige tempo- en maatwisselingen eerder in de richting van de progrock te leunen. Elektronicaan Hans Timmermans, a.k.a. Buddha Building, is ook nieuw in de 'stal' van Van Kemenade. Hij legt een ECM-achtige soundscape neer waar de meest lyrische altist van Nederland naar hartelust melodieuze kan schitteren. En net als op het vorig jaar verschenen 'Daytime sketches' zijn de duo's met pianist Jasper van 't Hof en drummer Mariá Portugal gouden grepen. Zo is deze 'Stranger Than Paranoia' een mini-thuisfestivalletje voor wie eind vorig jaar niet naar Tilburg, Nijmegen of Amsterdam kon afreizen.

Herman te Loo

Bekijk hier de videoclip van het titelstuk:
<https://youtu.be/y--PWdHuE54>

ELLEN PELS**Love****Eigen Beheer (www.ellenpels.nl)****Bezetting:**

Ellen Pels (zang), Tony Hoyting (piano, keyboard en Fender Rhodes), Libbe Oosterman (trompet), Tibor Elferink (saxofoon), Pieter Althuis (bas), Klaas-Jelmer Sixma (gitaar), Joost Visser (drums, percussie), Florens Eykemans, Inze Meijer, Mousmé Brocaar (backing vocals) + Red Limo String Quartet.

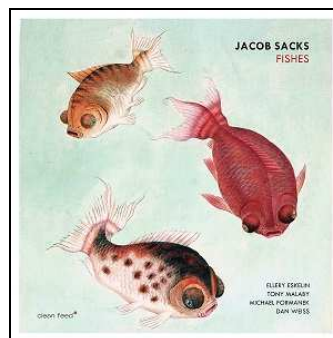
Ellen Pels (58) weet van aanpakken. In eigen beheer leverde zij sinds 2014 drie albums (twee ep's en een cd) af, zeer professioneel geproduceerd en tot in de puntjes verzorgd. De Zwolse zangeres en liedjesschrijver presenteert nu 'Love', een ep met vijf eigen stukken. Ook dit keer laat Ellen zich begeleiden door een grote band en - als kers op de taart - een strijkkwartet.

Pels noemt zich een laatbloeier en dat is ze feitelijk ook. Ze was al 54 toen ze haar eerste liedjes opnam. Kenmerkend is het hoge autobiografische karakter van al haar teksten. Ellen gunt haar luisteraars bij wijze van spreken een inkijkje in haar dagboeken. En daar staan naast vrolijke ook sombere woorden in over ziekte, verdriet en tegenslagen. Ouder worden heeft zo zijn voordelen als je gelaagde lyrics wilt schrijven.

Pels' stem klinkt opvallend genoeg nog jong, bijna meisjesachtig soms. Ze zingt heel precies en dat is geen toeval; Ellen is van huis uit logopediste. Haar songs balanceren op het randje van easy listening, maar zijn zeker smaakvolle en inspirerende jazz. Spiri Jazz noemt ze het zelf. Pels' inspiratoren zijn New Age filosofen. Love bevat geen stijlbreuk met vorig werk. Pels houdt het opnieuw beschaafd.

Hans Invernizzi**Bekijk hier een video over de cd:**

<https://youtu.be/SF70DXUjM8Q>

JACOB SACKS**Fishes****Clean Feed****Bezetting:**

Ellery Eskelin (tenorsax),
Tony Malaby (tenor-, sopraansax),
Jacob Sacks (piano),
Michael Formanek (bas),
Dan Weiss (drums).

Hoewel de namen van zijn bandleden bekender zijn dan zijn eigen naam, is pianist Jacob Sacks bepaald geen nieuwkomer. De discografie van de 41-jarige New Yorker laat behalve een aantal albums onder eigen naam ook platen met de saxofonisten David Binney en Jon Irabagon zien. Het repertoire op deze nieuwe cd, 'Fishes', bestaat uit eigen composities, gelardeerd met vrije improvisaties, die allemaal een titel dragen die met 'Carnegie' begint. De twee saxofonisten (Ellery Eskelin en Tony Malaby) improviseren hierin veelvuldig gezamenlijk, hetgeen leidt tot complexiteit, die echter wel overal helder blijft. Zoiets gebeurt ook in de compositie 'Five little melodies', waar die vijf melodielijnen elkaar kruisen, als een interessant vlechtwerkje. Veel van de andere stukken van de hand van Sacks klinken Monk-achtig, en zijn pianospel is eveneens door de oude Thelonious beïnvloed. Hij gaat economisch met zijn noten om, en begeleidt hoorbaar graag met melodiefragmenten in plaats van akkoordpatronen. 'The Opener' (overigens niet het eerste nummer) is er een mooi voorbeeld van. Door niet vast te houden aan het sleetse thema-solo-thema-model verrast Sacks ook met zijn composities. Zo opent het album met een duet van de twee saxen voor de groep het thema van 'Saloon' inzet. Een dergelijke aanpak houdt de muziek open en fris, zodat herhaald beluisteren steeds weer nieuwe gezichtspunten oplevert.

Herman te Loo**Luister hier naar de openingstrack 'Saloon':**

<https://youtu.be/fsmq-jf4SDk>

BORIS SCHMIDT
NOW

homerecords.be

Bezetting:

Boris Schmidt (bas), Bruno van der Haegen (sax, bas-clarinet), Lorenzo Dimaio (gitaar), Lionel Beuvens (drums), Thomas Mayade (trompet, flugelhorn), Osama Abdulrasol (qanun).

De cd 'NOW' is weer eens een bewijs dat bassisten meer 'spotlight' verdienen dan ze normaliter krijgen. Boris Schmidt is een in België woonachtige Luxemburger, die een klinkende loopbaan als bassist heeft opgebouwd. 'NOW' is zijn debuut-cd en gezien de prachtige nummers, die allemaal van zijn hand zijn, werd dat hoog tijd.

Boris Schmidt heeft een prachtige ronde toon en speelt met een vanzelfsprekend gemak; rustig, relaxed en krachtig. Zo zijn ook zijn composities. Het zijn veelal ingetogen nummers met een sterk thema of melodielijn. Tenorist Bruno van der Haegen voelt zich bij de nummers van Schmidt als een vis in het water. Hij blaast de ene mooie lyrische solo na de andere. Maar vlak ook de andere muzikanten niet uit. Gitarist Lorenzo Dimaio speelt in 'Smoochy blues' een mooie luie solo. De twee gast-solisten, Thomas Mayade en Osama Abdulrasol laten zich gelden in onder andere het nummer 'Wet sand'. De qanun, een plankciter waarop Osama speelt, geeft het nummer een heerlijke oriëntaalse sfeer.

Als je Boris Schmidt live aan het werk wilt zien zul je de komende periode naar België moeten afreizen. Deze cd 'NOW' laat horen dat dat wellicht de trip waard is.

Sjoerd van Aelst

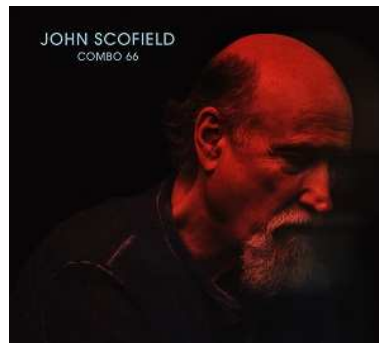
Beluister hier een stuk van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=Uz76oyQRK9o>

JOHN SCOFIELD QUARTET

Combo 66

Verve Records

Bezetting:

John Scofield (gitaar), Gerald Clayton (piano, Hammond), Vicente Archer (bas), Bill Stewart (drums).

Hij is alweer 66, de alom geprezen jazzgigant John Scofield. Maar zoals het een jazzer die nog samen-speelde met Miles Davis betaamt, barst hij van de ideeën en energie. Met als plezierig gevolg dat hij op zijn laatste cd 'Combo 66' weer ouderwets te-keer gaat op zijn onafscheidelijke Ibanez-gitaar met rauw randje. Fusion, rock en jazz verdringen elkaar om op de voorgrond te treden. De jazz wint het uiteindelijk nipt.

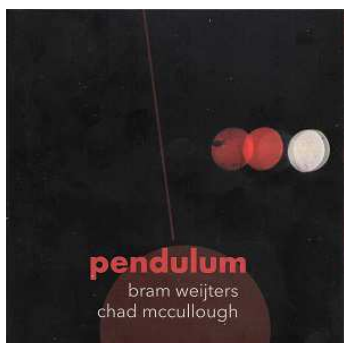
Scofield schreef negen nieuwe stukken en refereert met de titel van zijn plaat niet alleen aan zijn leef-tijd maar ook aan klassieke titels als 'Route 66' en 'Brazil 66'. 'Combo 66' klinkt anders dan de voor-ganger, 'Country For Old Men' (2016). Scofield laat zich lekker opzweepen door de jonge toetsenist Ge-rard Clayton (zoon van de bekende bassist John Clayton). De plaat barst uit zijn voegen van positie-ve vibes en briljant gitaarwerk.

Vicente Archer en Bill Stewart stuwen de solisten naar grote hoogte op respectievelijk bas en drums. Van leeftijdsprikelen is niets te merken. Scofield swingt als een jonge hond en beleeft hoorbaar ple-zier aan het samenspel. Ook op 'Combo 66' is straight-ahead jazz het handelsmerk. Maar recht-toe-rechtaan betekent bij deze gitarist niet dat hij braaf speelt. Scofield blijft het avontuur zoeken en grenzen verkennen.

Hans Invernizzi

Beluister hier een stuk van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=9WBvsqf4dvk>

BRAM WEIJTERS/CHAD McCULLOUGH**Pendulum****Shifting Paradigm Records****Bezetting:**

Chad McCullough (trompet),
Bram Weijters (piano, Wurlitzer, Moog, Rhodes).

Dit is een boeiende momentopname van twee musici die de ongebaande paden opzoeken en dus voorlopig niet zijn uitontwikkeld. Op 'Pendulum' wagen de Vlaamse pianist Bram Weijters en de Amerikaanse trompettist Chad McCullough zich aan een cyclus van 24 korte stukken, alle geschreven door de pianist. Op het album komen twaalf toonsoorten voorbij.

Wie zijn klassieken kent, denkt nu misschien aan 'Das Wohltemperierte Klavier' van Johann Sebastian Bach. Die vergelijking is niet zo vreemd en wordt ook getrokken in de begeleidende tekst. Het is een ambitieuze onderneming om alleen al in de schaduw durven te staan van een tijdloos meesterwerk. De pianopartijen doen inderdaad 'klassiek' aan en gaan van Bach via de virtuozen van de negentiende eeuw tot minimal music. Weijters bespeelt naast de vleugel tevens enkele inmiddels wat archaische toetsenborden: de Wurlitzer, de Fender Rhodes en de Moog.

De trompettist heeft een voornaam die naar Chet klinkt en zijn toon klinkt ook zo: intens, gevoileerd als een bugel. (Bijzonder, want Amerikanen zien Chet gewoonlijk als een Miles-epigoon die na 1960 niets meer van belang deed.)

De meeste muziek is uitgeschreven of wekt althans die indruk; net als bij meer cd's die in deze kolommen worden besproken, zijn de improvisaties ondergeschikt aan het geheel.

Bij een volgend project kunnen de twee musici zien meer los te komen van de uitgekende composities. Chet kon van blad lezen maar ook uitgebreid, vrijelijk en adembenemend improviseren.

Jeroen de Valk**Bekijk dit duo live:**

<https://www.youtube.com/watch?v=dfcJbVGAqwU>

THE WRONG OBJECT**Into The Herd****Off Records/MoonJune****Bezetting:**

Marti Melia (klarinet, tenor-, baritonsax), Françoise Lourtie (sopraan-, tenorsax), Michel Delville (gitaar, g-synth), Antoine Guenet (toetsen), Pierre Mottet (basgitaar), Laurent Delchambre (drums, percussie).

We kunnen de Belgische progrock/jazzrockband The Wrong Object moeelijk van overproductie beschuldigen. Het vorige album, 'After The Exhibition' dateert van 2013, en de voorganger 'Stories From The Shed' van vijf jaar daarvoor. Nu zijn er wel in één worp meteen twee cd's, want behalve met 'Into The Herd' komt de groep van gitarist Michel Delville ook nog met een album met Zappa-materiaal (zie de volgende pagina). De bezetting, die op de vorige plaat flink vernieuwd was, heeft kunnen aansterken en groeien, hetgeen resulteert in een sterke plaat. Antoine Guenet roemde ik in mijn recensie van 'After The Exhibition' al als een creatieve toetsenman, en het rietblazerskoppel Marti Melia en Françoise Lourtie is een sterke troef, zoals bijvoorbeeld in de openingsfanfare van 'Another thing', die flink leunt op de vervaarlijke bassax van Melia. Basgitarist Pierre Mottet kan zware rocklijnen uitzetten (zoals in het titelnummer), maar heeft ook een melodische kant, getuige de zangerige bijdragen aan het toepasselijk getitelde 'Filmic'. Compositorisch waart de geest van Frank Zappa rond op het album, zeker in 'A mercy' (met een gitaarsolo die ook schatplichtig aan de oude meester is) en 'Mango juice'. Gezien de andere nieuwe plaat, is dat natuurlijk niet vreemd.

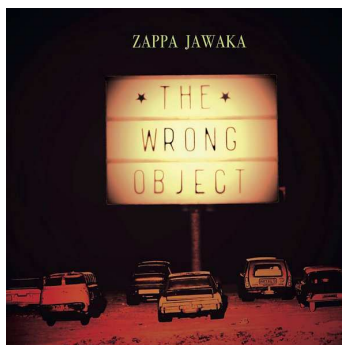
Herman te Loo**Hier speelt de band het titelnummer live:**

<https://youtu.be/KTX4l8vPzYA>

THE WRONG OBJECT

Zappa Yawaka

Off Records

Bezetting:

Marti Melia (klarinet, tenor-, baritonsax), Françoise Lourtie (sopraan-, tenorsax), Michel Delville (gitaar, g-synth), Antoine Guenet (toetsen), Pierre Mottet (basgitaar), Laurent Delchambre (drums, percussie).

Bijna tegelijk met een nieuwe cd met eigen repertoire komt het Belgische The Wrong Object ('After The Exhibition' - zie de vorige pagina) met een album met composities van Frank Zappa. De titel, 'Zappa Yawaka' verwijst naar 'Waka Yawaka' uit 1972, een van de meest jazzrock-achtige platen van de Amerikaan. Op dit eerbetoon aan de 25 jaar geleden overleden grote voorganger van heel veel progressieve (jazz)rockbands horen we overigens alleen een compacte versie van 'Big swifty' van die plaat. Verder populaire 'hits' als 'Mr green genes' (dat hier gekoppeld wordt aan 'King Kong') en 'Apostrophe', maar ook minder vaak gecoverde songs zoals twee deken uit de 'Sealed tuna sandwich suite' (van '200 Motels') en 'I'm the slime' (van 'Overnite Sensation'). De Belgen gaan creatief, maar ook vol respect met het Zappa-materiaal om. Hun instrumentale virtuositeit komt hen daarbij goed van pas. Het album straalt energie uit, en wat dat betreft zit de oude meester vast te glunderen in de muziekhemel. Veel minder blij zal hij echter zijn over de vocale bijdragen, want geen van de bandleden beschikt over een echt goede zangstem. Het is soms op het randje van vals, en vooral vlak en kleurloos, en dat trekt helaas de totale indruk van de plaat een beetje naar beneden. Een volledig instrumentaal album was een veel krachtiger statement geweest.

Herman te Loo

Hier speelt de groep live Zappa-werk:

https://youtu.be/LAbj5t-2_T8

PAK YAN LAU/LIONEL MALRIC

Duo Pour 454 Chordes (El Negocito)

Gezien de enorme klankmogelijkheden is het eigenlijk vreemd dat de prepared piano niet vaker wordt gebruikt in de geïmproviseerde muziek. Een opname van twee prepared piano's is daarom des te meer uniek. In de zomer van 2014 troffen de Belgisch/Hongkongese Pak Yan Lau en de Fransman Lionel Malric elkaar voor het eerst, in een studio met twee geprepareerde Erard-vleugels uit begin twintigste eeuw. Het resultaat is verbluffend, en menigeen zal ook niet onmiddellijk een piano als klankbron vermoeden. Gestreken klanken, slagwerkgedeelten, minimal music-patronen, het levert dromerige, maar even zo goed unheimliche of juist weer zenachtige klanklandschappen op. Met een uitgekende opbouw (zoals bijvoorbeeld in het naar een climax hamerende 'Mount tune') weet het tweetal de aandacht vast te houden.

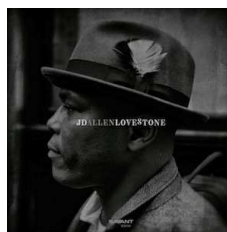
Herman te Loo

Beluister hier een aantal tracks van de cd:

<https://bit.ly/2sfRKjZ>

BESTE JAZZALBUMS 2018

volgens criticus Bill Milkowski (Downbeat, VS)

- 1 **JD Allen**
[Love Stone](#)
- 2 **John Scofield**
[Combo 66](#)
- 3 **Bill Frisell**
[Music IS](#)
- 4 **Francois Moutin & Kavita Shah**
[Interplay](#)
- 5 **Michael Leonhart Orchestra**
[The Painted Lady Suite](#)
- 6 **Wayne Shorter**
[Emanon](#)
- 7 **Eddie Henderson**
[Be Cool](#)
- 8 **Andrew Cyrille**
[Lebroba](#)
- 9 **Joshua Redman**
[Still Dreaming](#)
- 10 **Carlos Henriquez**
[Dizzy Con Clave](#)

Meer eindejaarslijstjes treft u op pag. 12 en 13

JAZZ OP DE PLANKEN

ANTONIO SÁNCHEZ & MIGRATION BAND

Bezetting:

Thana Alexa (zang),
Chase Baird (saxofoon),
John Escreet (piano, keyboards),
Matt Brewer (bas),
Antonio Sánchez (drums).

Datum en plaats:

11 januari 2019,
Lantaren Venster, Rotterdam.

Zangeres Thana Alexa. (Foto: Joke Schot)

Jazzpodium LantarenVenster liet het nieuwe jaar van start gaan met een overweldigend concert. Het is jammer dat jazzminnend Rotterdam de deur daar niet voor plat liep, maar het jaar is nog jong.

De Migration Band van Antonio Sánchez speelde op volle kracht en fêteerde het wel aanwezige publiek, inclusief een groep enthousiaste Codarts-studenten, met een zinderende uitvoering van het nieuwe album 'The Meridian Suite'.

Mexicaan Sánchez begon op zijn vijfde jaar met drummen en was al in zijn tienerjaren actief als professional. Nadat hij in Mexico City is afgestudeerd als klassiek pianist, vertrekt hij in 1997 naar Boston om zich te bekwamen in jazz.

Zijn leraar Danilo Pérez ziet zijn talent en beveelt hem aan bij Paquito D'Rivera, die hem als drummer inzet tijdens een tour met zijn Dizzy Gillespie's United Nations Orchestra. Daarna keert Sánchez terug bij Pérez, die hem opneemt in zijn trio. In die setting wordt hij gespot door gitarist Pat Metheny, die hem vervolgens vraagt om in zijn groep te komen spelen. Het balletje rolt. Sánchez groeit uit tot een veelgevraagd drummer. In 2010 maakt hij zijn eerste plaat als bandleider en in 2011 richt hij Migration op.

'The Meridian Suite', het ambitieuze album dat Sánchez in 2015 uitbrengt, [...vervolg op de volgende bladzijde](#)

Drummer en leider Antonio Sánchez. (Foto: Joke Schot)

bevat een compositie die een uur duurt. De muziek ligt in het verlengde van de bejubelde soundtrack die hij een jaar eerder schreef voor de film 'Birdman'. Eind november 2018 werd 'Lines In The Sand' uitgebracht, het tweede album van Migration, dat nu in een Europese tour wordt gepresenteerd.

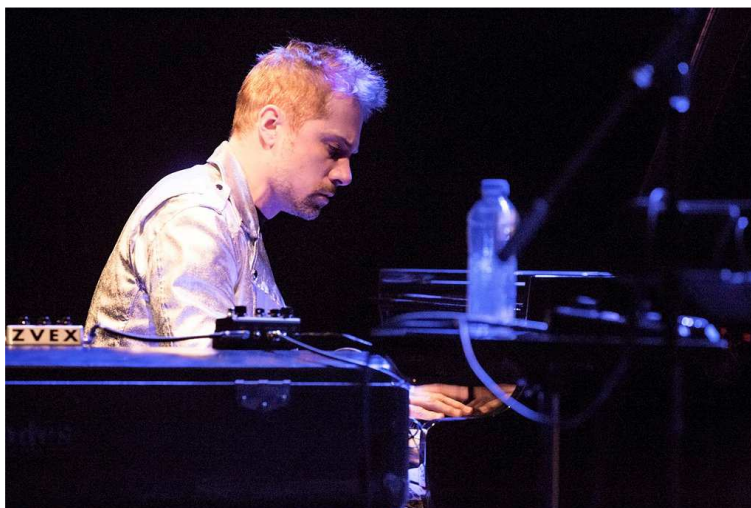
De muziek ontvouwde zich tijdens het optreden in een bijna meditatieve kalmte. Het was meer aftasten en behoedzaam onderzoeken. Het imposante drumstel lispelde als het onmerkbare opkomen van een storm. De melodielijn van de saxofoon werd unisono gevolgd door een ingetogen vocalise van Thana Alexa. Haar stemgeluid creëerde een mysterieuze laag. John Escreet speelde een dromerige solo op Rhodes-piano. Saxofonist Chase Baird bespeelt een Akai Electronic Wind Instrument (EWI 1000), een geblazen synthesizer, waarmee de eerste elektronica in de muziek wordt gemengd. Rhodes, EWI en zang werden ook voorzien van echo, wat de muziek voorzag van een lyrisch laagje symfonische jazzrock.

De muziek onderging een avontuurlijke transformatie. De smachtende lyriek maakte gaandeweg plaats voor een romantische atmosfeer die steeds verder opschoof in de richting van psychedelische rock. Met name de 'distortion'-effecten veranderden de Rhodes in een grimmige gitaar. De licks die Escreet speelde bleven wel dicht bij het idioom van de jazzpiano. De transformatie eindigde uiteindelijk in de richting van een meer 'groovy' geluid. Thana Alexa paste zich moeiteloos bij de ontwikkelingen aan. Haar zang is veelkleurig en steeds meer uitgesproken.

Het basspel van Matt Brewer geeft Sánchez' muziek een onnadrukkelijke stuwkracht. De meesterdrummer zelf toont zich superieur wanneer hij in een zelfde onnadrukkelijke rol blijft. Zodra hij zich verheft in solo's verliest zijn weergaloze spel veel spankracht.

Sánchez lichtte de boodschap in zijn muziek duidelijk toe. Met lede ogen observeert hij de verharding in de wereldwijde samenleving, waarin steeds minder plaats overblijft voor immigranten. Met zijn muziek poogt hij een inspirerend tegenwicht te bieden. Zijn verhaal komt geloofwaardig tot uiting. Na ruim een uur bleef er genoeg energie over voor een royale toegift, waarin melodie meer ruimte kreeg.

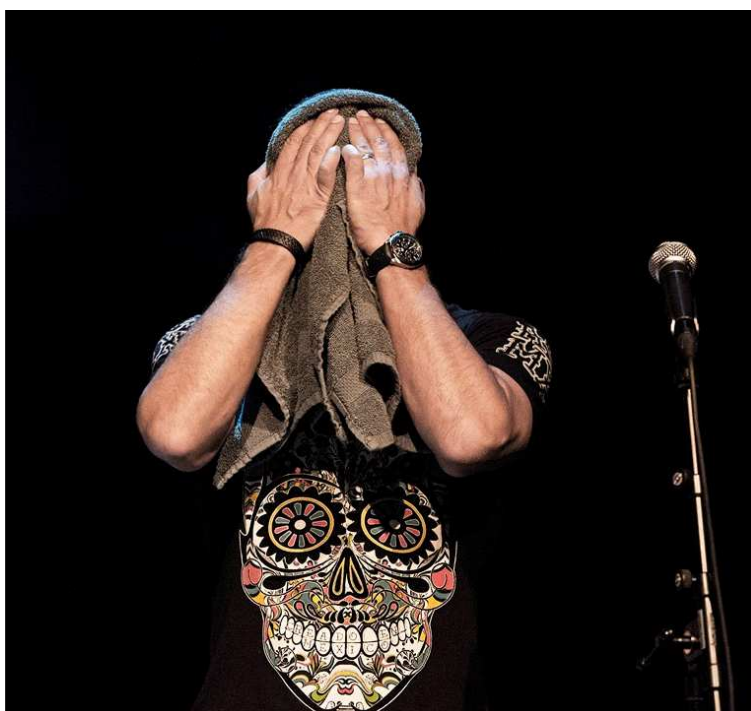
Roland Huguenin

Toetsenist John Escreet. (Foto: Joke Schot)

Chase Baird op de EWI. (Foto: Roland Huguenin)

Antonio Sanchez. (Foto: Joke Schot)

Roos Plaatsman (artiestennaam Rose Ellis) is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan. Eind 2016 verscheen haar cd 'Like Songs Like Moons'. Deze is verkrijgbaar via iTunes, Amazon, CD Baby en ook <http://www.roseellismusic.com>.

NEW YORK CALLING

MEET JAAP!

De 'subway stations' in New York hangen vol met posters waarop het New York Philharmonic Orkest de nieuwe 'music director' aankondigt, de Nederlander Jaap van Zweden. 'Meet Jaap!' Ook werden Jaap en zijn vrouw Aaltje in het populaire Amerikaanse programma '60 Minutes' geïnterviewd over het leven als dirigent en hoe ze hun autistische zoon na twintig jaar aan het praten hebben gekregen. Voor mijn verjaardag had ik van mijn ouders twee kaartjes gekregen voor een concert van het orkest met dirigent Jaap.

Ik ging er vanuit dat als je de chef-dirigent en artistiek leider bent van het NY Philharmonic je daarnaast niets anders doet. Je verhuist naar New York en zoekt een mooi appartement aan de Upper West Side vlak bij het Lincoln Center zodat je er elke dag kunt zijn. Een paar dagen per week heb je repetities en een lange tijd werk je onophoudelijk samen met het orkest aan nieuw repertoire. Maar ik keek eens op de website van Jaap en hij blijkt amper in New York te zijn. De komende maanden is hij ook in San Francisco, Parijs en Korea.

Die dag was hij er in ieder geval met op het programma Bach, Schubert, Strauss en Mozart. Het orkest speelde adembenevend. Het is zo bijzonder om al die instrumenten als een geheel te zien bewegen, zo zuiver en vloeiend. De zaal klonk prachtig en elk detail dat de componist heeft toegevoegd was te horen.

In zo'n zaal en met zo'n orkest hoor je pas echt hoe mooi Mozart is. De eerste viool klonk magisch in samenspel met het klokkenspel. Een bariton zong een paar stukken mee, zijn klank was warm en zijn lichaam bewoog vloeiend mee met de muziek en op de hoogtepunten in het stuk leek hij bijna te zweven. Net als andere klassieke orkesten lukt het ook het New York Philharmonic blijkbaar niet om jongere mensen naar de concerten te krijgen want de zaal is gevuld met grijze koppen. Daarnaast is het een vreemde gewaarwording om je, in zo'n diverse stad als New York, opeens onder alleen maar blanke mensen te begeven. De sfeer was stijf, niet alleen het publiek maar ook het personeel. Een korte opmerking van mij aan mijn vriend over het programma maakte het oude stel achter ons furieus wat resulteerde in een luid sssshhhhttt!!!

Het orkest speelde zo mooi maar toen het applaus nog maar net was ingezet begonnen al die oude mensen al weg te lopen. De ene helft van het publiek stond nog te klappen en de andere helft had de rug al naar het orkest gekeerd en strompelde naar buiten. Binnen vijf minuten was het podium opgeruimd en de zaal leeg. Toen wij nog wat bleven hangen om de zaal te bekijken beval een beveiliging ons onmiddellijk weg te gaan en binnen een kwartier na afloop van het concert stonden we een beetje verbouwereerd buiten.

We zochten meteen een bar op om de stijfheid van ons af te drinken. En dan denken de artistiek leiders van orkesten dat ze moeten gaan samenwerken met popsterren om jong publiek te trekken, Jaap van Zweden had het al over Lady Gaga, maar als wij jongeren naar een concert gaan, dan willen we niet onze adem hoeven inhouden omdat we anders ge-ssshhhhttt worden door oude mannetjes. We willen kunnen ontspannen omdat we de rest van de week keihard werken. Het is niet om het orkest, of Mozart, of Schubert of Jaap van Zweden dat ik niet meer terugkom, maar het is de opvallend ongemakkelijke sfeer. Daarom trek ik thuis maar een fles wijn open en luister nog eens naar Schubert op mijn hippe 'noise cancelling'-koptelefoon.

BESTE JAZZALBUMS 2018

volgens de NPR Jazz Critics Poll (VS)

- 1 **Wayne Shorter**
Emanon (Blue Note)
- 2 **Henry Threadgill**
Dirt . . . And More Dirt (Pi)
- 3 **Andrew Cyrille**
Lebroba (ECM)
- 4 **Makaya McCraven**
Universal Beings (International Anthem)
- 5 **Ambrose Akinmusire**
Origami Harvest (Blue Note)
- 6 **Steve Coleman and Five Elements**
Live At The Village Vanguard, Vol. 1 (Pi)
- 7 **Mary Halvorson**
Code Girl (Firehouse 12)
- 8 **Myra Melford's Snowy Egret**
The Other Side Of Air (Firehouse 12)
- 9 **Cécile McLorin Salvant**
The Window (Mack Avenue)
- 10 **Thumbscrew**
Ours/Theirs (Cuneiform)
- 11 **Sons of Kemet**
Your Queen Is A Reptile (Impulse!)
- 12 **Kamasi Washington**
Heaven And Earth (Young Turks)
- 13 **Miles Okazaki,**
Work: Compositions Of Monk (Eig Beh)
- 14 **Tyshawn Sorey**
Pillars (Firehouse 12)
- 15 **Joshua Redman**
Still Dreaming (Nonesuch)
- 16 **Sylvie Courvoisier Trio**
D'Agala (Intakt)
- 17 **Dave Holland,**
Uncharted Territories (Dare2)
- 18 **Henry Threadgill**
Double Up, Plays Double Up Plus (Pi)
- 19 **Frank Kimbrough**
Monk's Dreams (Sunnyside)
- 20 **Charles Lloyd & the Marvels**
Vanished Gardens (Blue Note)
- 21 **Ingrid Laubrock**
Contemporary Chaos Practices (Intakt)
- 22 **JD Allen**
Love Stone (Savant)
- 23 **Kenny Barron Quintet**
Concentric Circles (Blue Note)
- 24 **Brad Mehldau**
Seymour Reads The Constitution!
(Nonesuch)
- 25 **Dan Weiss**
Starebaby (Pi)
- 26 **Bill Frisell**
Music IS (Okeh)
- 27 **Carter-Parker-Shipp**
Seraphic Light (AUM Fidelity)
- 28 **Jon Irabagon Quartet**
Dr. Quixotic's Traveling Exotics
- 29 **Don Byron & Aruán Ortiz**
Random Dances And (A)tonalities
(Intakt)
- 30 **Stefon Harris & Blackout**
Sonic Creed (Motéma)

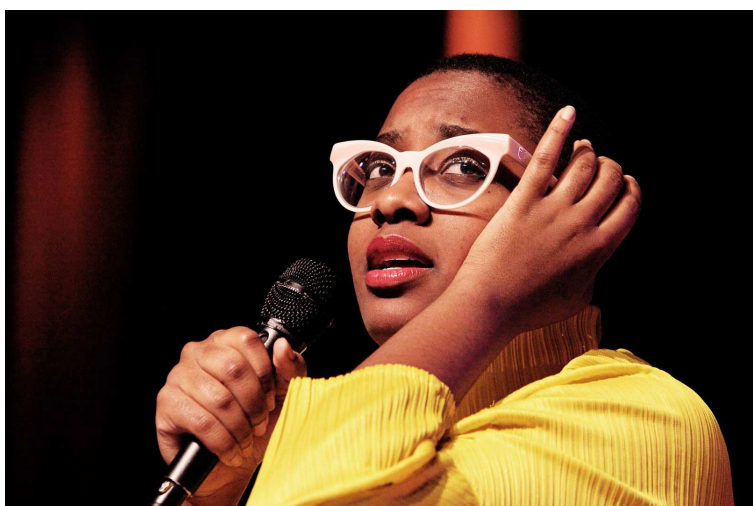
De NPR Jazz Critics Poll vaart onder de vlag van de Amerikaanse publieke omroep NPR. Voor het overzicht brachten zo'n 140 Amerikaanse jazzcritici hun stem uit.

BESTE JAZZALBUMS 2018

volgens de NPR Jazz Critics Poll (VS)

HISTORISCH

- 1 **John Coltrane**
Both Directions at Once: The Lost Album (Impulse!)
- 2 **Miles Davis & John Coltrane**
The Final Tour: The Bootleg Series, Vol. 6 (Columbia/Legacy)
- 3 **Eric Dolphy**
Musical Prophet: The Expanded 1963 New York Studio Sessions (Resonance)
- 4 **Diverse artiesten**
The Savory Collection 1935-1940 (Mosaic)
- 5 **Charles Mingus**
Jazz In Detroit/Strata Concert Gallery/46 Selden (BBE)
- 6 **Anthony Braxton**
Sextet (Parker) 1993 (New Braxton House)
- 7 **The Art Ensemble of Chicago**
and Associated Ensembles (ECM)
- 8 **Wes Montgomery**
In Paris: The Definitive ORTF Recording (Resonance)
- 9 **Erroll Garner**
Nightconcert (Mack Avenue)
- 10 **Charlie Haden & Brad Mehldau**
Long Ago And Far Away (Impulse!)

Cécile McLorin Salvant. (Foto: Joke Schot)

ZANG

- 1 **Cécile McLorin Salvant**
The Window (Mack Avenue)
- 2 **William Parker**
Voices Fall From The Sky (AUM Fidelity)
- 3 **Sara Serpa**
Close Up (Clean Feed)
- 4 **Kurt Elling**
The Questions (Okeh)
Fay Victor's SoundNoiseFunk
Wet Robots (ESP-Disk)
- 6 **Cyrille Aimée**
Live (Mack Avenue)

DEBUUTALBUM

- 1 **Justin Brown**
Nyeusi (Biophilia)
- 2 **Adam Hopkins**
Crickets (Out of Your Head)
- 3 **James Francies**
Flight (Blue Note)
Ben LaMar Gay
Downtown Castles Can Never Block The Sun (Internatl Anthem)
Quin Kirchner
The Other Side Of Time (Astral Spirits)

JAZZWEEK TOPPERS 2018

meest gedraaid op Nrd. Am. jazzradio

- 1 **Eddie Henderson**
Be Cool
- 2 **Joey Alexander**
Eclipse
- 3 **John Coltrane**
Both Directions At Once
- 4 **Kenny Barron Quintet**
Concentric Circles
- 5 **Jeff Hamilton Trio**
Live From San Pedro
- 6 **Dr. Lonnie Smith**
All In My Mind
- 7 **Kurt Elling**
The Questions
- 8 **Don Braden**
Earth, Wind And Wonder
- 9 **Steve Hobbs**
Tribute To Bobby
- 10 **Allan Harris**
The Genius Of Eddie Jefferson
- 11 **Jim Snidero & Jeremy Pelt**
Jubilation!
- 12 **Chick Corea
& Steve Gadd Band**
Chinese Butterfly
- 13 **Mike LeDonne and Groover 4tet**
From The Heart
- 14 **Cory Weeds Little Big Band**
Explosion
- 15 **Antonio Adolfo**
Atlantica
- 16 **Verve Jazz Ensemble**
Connect The Dots
- 17 **Karrin Allyson**
Some Of That Sunshine
- 18 **DIVA Jazz Orchestra**
25th Anniversary Project
- 19 **Tia Fuller**
Diamond Cut
- 20 **Ellis Marsalis Quintet**
Plays the Music Of Ellis Marsalis
- 21 **Count Basie Orchestra**
All About That Basie
- 22 **Black Art Jazz Collective**
Armor Of Pride
- 23 **Wynton Marsalis Septet**
United We Swing
- 24 **Stefon Harris & Blackout**
Sonic Creed
- 25 **Renee Rosnes**
Beloved Of The Sky
- 26 **Freddy Cole**
My Mood Is You
- 27 **Bob Mintzer Big Band
& New York Voices**
Meeting Of Minds
- 28 **Kamasi Washington**
Heaven And Earth
- 29 **Buster Williams**
Audacity
- 30 **Bill O'Connell**
Jazz Latin

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE**BESTE JAZZALBUMS 2018**

volgens criticus Stefan Künzli (Tagblatt, CH)

- 1 **Wayne Shorter**
Emanon
- 2 **Keith Jarrett**
La Fenice
- 3 **Arild Andersen**
In-House Science
- 4 **Emile Parisien**
Sfumato Live In Marciac
- 5 **John Coltrane**
Both Directions At Once
- 6 **Miles Davis & John Coltrane**
The Final Tour
- 7 **Steve Coleman and Five Elements**
Live At The Village Vanguard Vol.1
- 8 **Donny McCaslin**
Blow
- 9 **Keith Jarrett**
After The Fall
- 10 **Camille Bertault**
Pas de Geant

BESTE JAZZALBUMS 2018

volgens criticus Giovanni Russonello (NY Times, VS)

- 1 **Wayne Shorter**
Emanon
- 2 **Ambrose Akinmusire**
Origami Harvest
- 3 **Logan Richardson**
Blues People
- 4 **Esperanza Spalding**
12 Little Spells
- 5 **Miles Okazaki**
Work
- 6 **Sam Harris**
Harmony
- 7 **Andrew Cyrille**
Lebroba
- 8 **James Brandon Lewis/Chad Taylor**
Radiant Imprints
- 9 **Myra Melford's Snowy Egret**
The Other Side Of Air
- 10 **Justin Brown**
Nyeusi

BESTE JAZZALBUMS 2018

volgens criticus John Fordham (The Guardian, UK)

- 1 **Joe Lovano/Dave Douglas**
Scandal
- 2 **Joshua Redman**
Still Dreaming
- 3 **Myra Melford's Snowy Egret**
The Other Side Of Air
- 4 **John Coltrane**
Both Directions At Once
- 5 **Keith Jarrett**
After The Fall
- 6 **Binker and Moses**
Alive In The East?
- 7 **Brad Mehldau/Charlie Haden**
Long Ago And Far Away
- 8 **Wayne Shorter**
Emanon
- 9 **Liran Donin's 1000 Boats**
8 Songs
- 10 **Laura Jurd's Dinosaur**
Wonder Trail

FESTIVAL JANUARI

Ramón Valle. (Foto: Joke Schot)

JAZZTIVAL HAACHT

GC Den Breughel, Haacht
8 en 9 februari 2019

(<https://bit.ly/2VBsPEZ>)

Met onder anderen: Artois (met o.a. Els Artois (zang), Bram Weijters (piano)), Epishere, Fabrizio Graceffa Quartet en het **Ramón Valle** Trio.

INGEZONDEN

JAN WOLKERS HIELD VAN JAZZ

In Jazzflits 309 deed onze medewerker Roland Huguenin verslag van de uitreiking van de Boy Edgar Prijs aan Jasper van 't Hof in het Bimhuis (6 december 2018). Aan die prijs is een wisseltrofee verbonden die door Jan Wolkers is gemaakt. In het verslag stelt Huguenin de vraag: 'Hield die Wolkers eigenlijk wel van jazzmuziek?'. Dat was wat hem betreft geen serieuze vraag, maar een retorische. Bij lezer Willem van Maanen schoot deze in zijn ogen 'badinerende' vraag echter in het verkeerde keelgat. Hij stuurde een e-mail om Wolkers' liefde voor jazz te illustreren:

"Jan draaide toen hij nog in Amsterdam woonde veel jazz in zijn atelier, ging naar jazzconcerten en was bevriend met musici als Willem Breuker, Herman de Wit en ondergetekende. Last but not least - dat fraaie kunstwerk (die wisseltrofee) is getiteld: John Coltrane."

Willem van Manen (BEP 1992)

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

HET VERHAAL VAN ...

NAT JAFFE – EEN ONBEKENDE PIANIST

Pianist Nat Jaffe behoort tot de 'Club van 27', een lijst van artiesten gestorven op hun 27ste, zoals Robert Johnson, Jesse Belvin, Jimi Hendrix, Janis Joplin en Jim Morrison. Jaffe werd geboren op 1 januari 1918 in New York, stierf daar op 5 augustus 1945 en bleef uitgerekend 27 jaar en 216 dagen leven. Liefhebbers kennen alleen de naam van swingpianist Jaffe. Het is niet gemakkelijk om zijn opnamen op elpee of cd te bemachtigen. Leonard Feather schrijft in 1978: 'No LPs available'.

Wanneer Nat drie jaar is verhuizen zijn ouders naar Berlijn, wonen er van 1921 tot 1932, tot Hitler en zijn kompanen de familie het land uitdrijven. Terug in New York studeert Jaffe piano en komt hij in de ban van de pianisten Earl Hines, Fats Waller, Art Tatum. Op 2 januari 1937 is Jaffe in de buurt van de Saturday Night Broadcast voor WABC Radio. Ene Bob Inman verzamelt handtekeningen van artiesten. Die van Nat Jaffe staat erbij, tussen die van Glenn Miller, Claude Hopkins, Cliff Natalie, Joe Sodja, Ben Chaney, Jules Jacob. Mocht Jaffe daar optreden met die groten?

Wel speelt Jaffe in die periode geregeld bij het orkest van Emery Deutsch, geboren in Boedapest, maar uitgeweken naar de VS. Van hem bestaan opnamen van 15 maart 1938, al dan niet met Jaffe. In 1938, Nat is negentien, doet hij een auditie voor een groot platenlabel, wellicht Decca. Hij speelt populaire stukken uit die tijd: 'Body and soul', 'Liza', 'I can't get started'. Toen werd niets gedaan met die opnamen. Gelukkig zijn die titels bewaard en in 1974 uitgebracht op het Onyx-label. Ook in 1938 speelt Jaffe mee als begeleider met de Andrews Sisters, trompettist Louis Armstrong en vocalist Dick Robertson. In 1942 is gitarist Remo Palmieri lid van Jaffe's trio.

Jazzcriticus Barry Ulanov schrijft: 'Billie Holiday swore by him and in whatever club Nat Jaffe played he had to double at her stage performance too! Unfortunately there are no recordings of Billie Holiday with Nat Jaffe.' We zijn intussen 2019, misschien toch?

Jaffe's opnamen uit 1944 en 1945 (zie de discografie hierna), en waarop hij soleerde, laat vermoeden welk fenomenaal talent ons zo vroeg werd ontnomen. Bij de titels met gitarist Remo Palmieri en bassist Leo Guarnieri integreert Jaffe de ideeën van Claude Debussy. 'These foolish things' is 'a jazz piano classic', aldus Ulanov. Maar reeds voordien in januari 1941 liet Jaffe zich inspireren door Liszt, Chopin, Rimsky-Korsakov, Massenet, in de opnamen met het Jan Savitt Orchestra. Noteer dat Jaffe in Duitsland klassieke piano had gestudeerd! In 1944 mag Jaffe ter nagedachtenis van pianist Fats Waller vier titels opnemen, in dezelfde sessie speelt pianist Earl Hines ook vier stukken. In 1945 is Jaffe op V-Disc samen met trompettist Charlie Shavers en saxofonist Don Byas. In mei 1945 is Jaffe deel van het Sarah Vaughan Octet met saxofonist Charlie Parker en trompettist Dizzy Gillespie. Volgens orkestleider Charlie Barnet (Jaffe was getrouwd met Shirley Taylor, de tweede vrouw van Barnet) stierf Nat Jaffe aan de gevolgen van een bloedvergiftiging. Nauwelijks iemand herinnert zich die Nat Jaffe. Al drong jazzkenner Wim van Eyle ooit aan op het uitbrengen van de Nat Jaffe duo- en trio-opnamen.

Erik Marcel Frans

(een discografie staat op de volgende pagina linksboven)

Luister hier naar Nat Jaffe in 'Zonky': <https://bit.ly/2TE1r7F>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES NAT JAFFE

31 jan 1938, Nat Jaffe, piano solo, drie titels, Onyx

04 jun 1938, met de Andrews Sisters, Zes titels, Decca

24 jun 1938, met Louis Armstrong and his Orchestra, vier titels, Decca

30 jun 1938, met vocalist Dick Robertson, drie titels, Decca

Charlie Barnet Orchestra (okt, nov, dec 1938, jan, feb 1939), 49 titels, Thesaurus

20 jan 1939, Charlie Barnet Orchestra, vier titels, met solo Jaffe op 'Knockin' on the famous door'

Jack Teagarden Orchestra (feb, apr, jul 1940), zestien titels, de 'Varsity Sides'

Jan Savitt Orchestra (jan, feb 1941), veertien titels, Decca

26 feb 1944, Nat Jaffe, Fats Waller Songs, in duo met bassist Sid Jacobs, vier titels, Signature

21 dec 1944, Nat Jaffe Trio, met Remo Palmieri en Leo Guarnieri, vier titels, Black&White

24 jan 1945, Nat Jaffe & His V Disc Jumpers, live Vanderbilt Theatre, NY.

25 mei 1945, met Sarah Vaughan, twee titels, Continental (EMF)

VARIA**Amsterdam in Downbeat-overzicht World's Best Jazz Cities**

Als enige stad in Nederland en België is Amsterdam opgenomen in het overzicht van World's 25 Best Jazz Cities, dat te vinden is in het februari-nummer van het Amerikaanse blad Downbeat:

"The current century has seen the Amsterdam scene grow increasingly international while embracing a stronger emphasis on free improvisation. Guitarist/bassist Jasper Stadhouders said, "It's wonderful to see how ICP's history seeps through to the younger generation. Most musicians here have a strong musical identity without neglecting or ignoring the musical past — where improvised music came from— while at the same time feeling confident about their own way of viewing improvised music."

The sprawling North Sea Jazz Festival occurs each summer in Rotterdam, an hour drive away, but Amsterdam possesses such a rich assortment of venues that there's never a shortage of performances by locals and touring musicians.

Although modest in size, the annual Doek Festival in June provides an intriguing look at the scene's overall health, presenting veteran musicians alongside key new figures like expat Slovenian pianist Kaja Draksler and keyboardist Oscar Jan Hoogland."

JAMSESSION

Jacques Pelzer Jazzclub Luik, 26 december 2018

Traditioneel is het laatste concert van het jaar in de Jacques Pelzer Jazzclub in Luik een jamsessie: "Menu festif, cocktails, musique endiablée et tutti quanti!" **Jean Schoubs** maakte de bovenstaande collage van het gebeuren op 26 december 2018, met vanaf linksboven met de klok mee: Gert Jan Dreesen, Margaux Vranken, Joachim Caffonnette, Tim Finoulst, Perrine Gillard, Jean Denis Tourneur, Pascal Meurisse, Laurent Barbier, Jean Borlée, Robert Jeanne en Laurent Meunier.

OVERLEDEN IN 2018

Cecil Taylor, Randy Weston, Roy Hargrove, Nancy Wilson, Jerry Gonzalez, Bill Watrous, Sonny Fortune, Peter Guidi, Didier Lockwood, Henry Butler en vele anderen.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 24 december 2018

1 Harold Mabern

The Iron Man: Live At Smoke
(Smoke Sessions)

2 Pat Bianchi

In The Moment
(Savant)

3 Richie Cole

Cannonball
(Richie Cole Presents)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Arne Van Coillie, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort,

Jorre Reynders en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp

van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

BEELD UIT HET ARCHIEF

John Clayton op het 21ste Pančevački Jazz Festival in Pancevo (november 2018, Servië) (Foto: Joke Schot)

CORRECTIE

op nummer 309 van jaargang 15

Ten onrechte meldden wij in Jazzflits 309 (op pagina 2) dat **Bert Vuijsje** lid is van het bestuur van het Nederlands Jazz Archief. Dat is hij al enige tijd niet meer. Het bestuur bestaat uit Anton Kok (voorzitter), Paul Michielsen (penningmeester), Loes Rusch, Jan Menu en Ruud Visschedijk. Bert Vuijsje is wel nog eindredacteur van Jazz Bulletin en co-producer van de cd's die bij het Archief verschijnen.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits: <http://www.jazzflits.nl>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Met concertaankondigingen op onze **digitale informatiezuil** op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE